

beholdt at gjøre denne Udtalelse til Uafhængighed — det vil jo Fremtiden vise —, men jeg har den Opfattelse, at det nu dog vil vise sig væsentligt i samme Lys som da, i alt Fald overfor den foreliggende Sag. Thi det forekommer mig, at medens mulig afskillige andre Opgaver kunne løses i et Udvalg ved de Kræfter, der staa til et Udvalgs Raadighed, er en Sag som denne af den Betskaffenhed, at den aldeles ikke egner sig dertil. Vi kunne meget vel opstille Forslag i et Udvalg; men det bliver altid Forslag, der ikke kunne fremtræde med det Krav paa Gyldighed, som en Forberedelse af en ganske anden Natur maatte medføre. Følgen er bleven, at det Arbejde, som hidtil har været anvendt paa denne Sag, har ført til, at Forslag ere stillede fra dette Things Side, stabte i Udvalgene, Forslag, der fremtræde som en Enhed overfor og i Modsetning til Regeringsforslagene, og der har i Grunden ikke været Mulighed for nogen Samarbejdning af disse Forslag, Afstanden mellem dem har været saa stor, at et Kompromis har været utænkeligt. Derpaa bygger jeg den Opfattelse, at Forholdene ogsaa fremdeles ville være af den samme Betskaffenhed, og Slutningen deraf maa da være den, at det efter min Opfattelse ikke vil være muligt, at denne Sag kan gennemføres uden af en Regering og det af en Regering, som er i Stand til at mediere Modsetningerne og er stærk nok til at føre den saaledes medierede Billie igjennem.

Med disse Bemærkninger til Indledning skal jeg dvæle ved det foreliggende Forslag, og jeg skal da strax gjøre opmærksom paa den Egenhed derved, som jo er ret naturlig, at man fra den høitærede Regerings Side har havt, forekommer det mig, nogen Tilhøjelighed til at bringe tidligere Forhandlinger i Forglemmelse, og ikke har bygget paa tidligere her forelagte Regeringsforslag. Dem er man gaaet forbi og er vendt tilbage til at bygge paa de nu gjældende Love som Fundament, og man har gjort dette, har foretaget dette Brud med Forhandlingernes Tradition paa en vis solen Maade under Ledelse af en Kommission, som har taget Sagen op saa at sige fra ny. Dette har i flere Henseender ført til meget overraskende Resultater, som jeg siden skal komme tilbage til. Her skal jeg blot fremhæve som en Egenhed ved det foreliggende Forslag, at det i de fleste Enteltheder ikke viser tilbage til tidligere Forslag, men derimod til den nu bestaaende Ordning. Det, som først og stærkest falder i Øie som noget Nyt, er den Omstændighed, at Forslaget ledsages af en fuldstændig fremfillellet Forsvarsplan. Jeg har allerede udtalt om denne, at den er oprigtig, men ved Siden deraf og maasse netop derved har en særlig mistrøstende Karakter. Der er i hele Forsvarsplanen ikke givet Udsigt til nogen eneste virkelig anden Chance end den, som kan opnaas ved

Fæstninger, og denne Chance er forholdsvis ringe; thi selv under denne Forudsætning gives der kun Udsigt til et Forsvar i nogle Maanedere. Det Mærkelige derved er jo, at man skulde tro, at Konklusionen deraf var et paa Thingsets Bortforeliggende Forslag om Fæstninger; men det findes ikke. (A. H. Nielsen: Det kommer senere!). Om det kommer siden, som det erede Medlem siger, veed jeg ikke, men for Diebliffet findes det ikke. Vi staa altsaa ved Behandlingen af det her foreliggende Forslag uden nogen som helst givet Udsigt til et heldigt Resultat. En anden Egenhed ved den foreliggende Forsvarsplan kan jeg ikke Andet end henlede Opmærksomheden paa, ikke fordi det er Noget, der just er behageligt at røre ved, men jeg tror, at man bør gjøre det. Jeg nævnte allerede, at en Forsvarsplan for en væsentlig Del vil komme til at bestemme vort Forhold til Udlandet, og det er i en fremtrædende Grad Tilfældet med denne. Den foreliggende Forsvarsplan bygger paa et uvenstabeligt Forhold til vor Nabo mod Syd som sin Forudsætning. (Modsigelse fra Krigsministeren og Andre.). Jeg tvivler ikke om, at den høitærede Regering for saavidt vil ryste paa Hovedet; men jeg anser det for rigtigt og nødvendigt, at det bliver udtalt. Forsvarsplanen begynder paa sit første Blad med denne Forudsætning, og den samme Forudsætning gaar helt igjennem den. Der er kun et eneste Sted omtalt en anden Chance, og den omtales i 2 Linier saaledes: „Ere vi alliere med vor sydlige Nabo, ville vi maasse ogsaa i dette Tilfælde koncentrere Hæren paa Sjælland.“ Det er den Maade, hvorpaa enhver Chance, forskjellig fra den, hvorpaa Forsvarsplanen er bygget, er berørt i Forslaget. Det er den nævnte Forudsætning, hvorfra Forsvarsplanen gaar ud, der fører til den Slutning, at Forsvaret er umuligt (Afbrydelse). Et eret Medlem spørger, hvad Galt der er i Forudsætningen; jeg har ikke ønsket at trænge dybere ind deri, jeg vil kun udtale saa meget, at den Slutning, der drages af denne Forudsætning, vil efter min Opfattelse føre til et helt andet Resultat, nemlig dette, at vore Bestræbelser med Hensyn til Ledelsen af vort Lands Forhold til Udlandet kom til at gaa i den Retning, at vi sørgede for ikke at staa i noget uvenstabeligt Forhold til den Magt, mod hvilken Forsvaret anses for umuligt. Forsvarsplanen ender i denne Henseende med den Sætning, at Forsvaret maa være vel forberedt for det Tilfælde, at „den Krig engang kommer, som selv det dygtigste Diplomati ikke altid er istand til at forhindre“. Jeg veed ikke, om der deri ligger den indirekte Forudsætning, at, naar selv ikke det dygtigste Diplomati er istand til at forhindre denne Krig, saa kan den endnu mindre forhindres ved vort; men jeg skal ikke trænge dybere ind deri. Jeg tror, at der paa anden Maade vil blive Leilighed til at dvæle ved disse Forhold; men